

Jak se (ne)známe

Někdo žije v zemi, o které existuje spousta stereotypů a předsudků, přitom do nich vůbec nezapadá. Nikdo těm lidem samozřejmě nevěří a musí dokazovat, že nejsou takoví, jak se předpokládá.

Vera byla nervózní. Její škola pořádala [zájezd](#) do [Anglie](#) a ona samozřejmě chtěla jet. Děsilo ji jen to, že měli bydlet v rodinách. Nejvíc se bála toho, že si nebudou rozumět. Jednou k nim do školy přišel rodilý mluvčí a ona vůbec netušila, o čem mluví. Velmi pravděpodobně za to mohl jeho silný skotský přízvuk. V nejhorším případě mluvení obstará její kamarádka Margriet, té to vždycky šlo...

Po příjezdu do Leicesteru šla celá skupina na prohlídku města tak dlouhou, jak jen jim nohy dovolily, přece jen to bylo město veliké. Večer měl přijít ten důležitý moment – seznámení s hostitelskými rodinami. Čekalo se na ně na parkovišti. Veřino jméno zaznělo brzy. Když před nimi stála dívka na pohled jen o pár let starší než obě Holanďanky, zatřásla s nimi nejistota, která ale během okamžiku opadla.

Kathleen Parks, představila se slečna. Byla průměrně (ne)vysoká, něco málo přes 160 centimetrů. Měla špinavě blond vlasy zhruba pod lopatky, šedé oči, minimálně nalíčená. Jako první jejich zraky upoutaly dlouhé olivové šaty na ramínka s velkými květy. Měla přes ně kabátek a na nohou balerínky. Potřásla si rukama, naložily kufry do auta, což překvapivě Britce nedělalo problém, a jelo se.

Po chvíli se Margriet osmělila na otázku: "Kathleen, jestli můžeš řídit auto, kolik ti je?" "Osmnáct. Vám je oběma patnáct, že jo?" "No, vlastně mně už je šestnáct," ozvala se Vera. "Fajn, to je dobrý. Už u nás bydlelo pár lidí, co byli starší než já. To bylo trapný," zazubila se do zpětného zrcátka a rozesmála i svoje pasažérky.

Zbytek cesty uběhl rychle, protože všechny tři dívky si povídaly. Veru to lehce zaráželo, nemají být Britové chladní jako jejich počasí?

V domě Parksových pak proběhlo představení Kathleeniných rodičů Holanďankám a naopak, [ubytování](#), večeře. Margriet byla celkem unavená, tudíž se odebrala svižně do koupelny a do [postele](#). Vera naopak seděla v pokoji své hostitelky a povídala si s ní. Celkem povzbuzující byla věta: „Říkala jsi, že ti angličtina nejde, to bych chtěla vidět zbytek třídy." "Dobře, nejhorší nejsem, ale spíš bys měla vidět ty experty, kterým to nejde vůbec. Sotva slepí větu." "Tak to radši vidět nechci," řekla Kathleen naoko znechuceně. Mladší slečnu tím opět pobavila. Po dlouhém hovoru šly obě spát - vážně pozdě.

Druhý den měli holandští studenti na programu výlet do Birminghamu. Odpoledne čekala na Margriet a Veru rozesmátá Kathleen. Překvapila je tím, že téměř vůbec nepila čaj. "Ty čaj nepiješ vůbec?" "Ne, nepiju. Kafe účinkuje líp." "Tím se nám snažíš naznačit, že my vypijeme víc čaje než ty?" "Přesně tak" "Člověče, co ty jsi to za Angličanku?" nevydržela to Margriet a vyprskla smíchy. "Výrobní chyba," prohlásila sebevědomě Kathleen, což všechny přinutilo smát se ještě víc nahlas. "A vlastně, co vy jste to za Holanďanky bez kol a jointu v koutku?" rýpla si blondýna.

Vera spustila: "Ne každé kouří trávu a umí balit jointy. Nesnáším oranžovou a když mají naši oranžový dresy, což je pořad, tak mám pocit, že je šli z reflexních vest do auta. Nechápu, proč mají všichni nutnost dělat nějaký párty a chlastat. No a kolo se prostě nevešlo do kufru. Domluvila jsem." "No vidíš, a já zase nenadávám, nejsem v gangu, prostě nic. A moji spolužáci mě mají za blázna a nevěří mi." Bylo trapné ticho. Nakonec první promluvila Kathleen: "Ještě máme v mrazáku zmrzlinu, chcete taky?" Odpověď byla jednoznačná: "Jasně!"

Týden utekl jako voda a Vera s Margriet se musely s Anglií rozloučit. Poslední den všichni vstávali brzy, protože na cestě domů nesměla chybět prohlídka Londýna.

Při odjezdu jim Kathleen mávala, jak nejvíc to šlo. Vera se vrátila domů chytřejší o několik věcí. Ta první z nich: Ne všichni Britové pijí čaj. Druhá z nich: [Londýn](#) je jedno z nejkrásnějších měst, které kdy navštívila. A nakonec třetí: To, že se nechováš jako většina lidí stejné národnosti, je v pořádku. Co víc, máš kamarádku, která se cítí stejně.

Tereza Rambousková, Gymnázium Ostrov, téma: Jak se (ne)známe